

Ja, sandheden er, at begge parter har ret. Finansministeren har ret i, at aldrig har der været så mange penge til rådighed i kommunerne som næste år. Næste år vil det offentlige forbrug være 31 mia. kr. højere end i 2001. De flere penge er hovedsagelig gået til sygehuse, ældre, børnepassning, skoler og andre velfærdsgoder. Det er ikke nedskæringer, det er vækst.

Men når der nu totalt set er flere penge, hvordan kan det så være, at der er kommuner, hvor nogle institutioner måske skal spare? Ja, der er to forklaringer. Den ene er, at nogle rige kommuner skal aflevere lidt flere penge til nogle fattige kommuner, den såkaldte udligningsreform. Den anden forklaring er, at man inden for hver af de nye storkommuner skal finde et fælles serviceniveau.

Tag to kommuner, som bliver lagt sammen til en ny storkommune. I den ene kommune er der f.eks. tre børn pr. pædagog i vuggestuen i gennemsnit, i den anden kommune er der f.eks. fire. I den sammenlagte storkommune lægger man sig på et gennemsnit, dvs. tre et halvt barn pr. pædagog. Jo, men det er sådan, man regner det ud.

Kl. 12.30

Det indebærer selvfølgelig, at institutionerne i kommunen med det høje serviceniveau vil føle en forringelse, men samtidig vil institutionerne i kommunen med det lave serviceniveau mærke en forbedring. Og sådan går det til, at der aldrig på landsplan har været så mange penge i kommunerne – og samtidig skal man spare nogle steder med højt serviceniveau.

Er det så rimeligt, at det er sådan? Ja, dybest set er det jo et spørgsmål om solidaritet og økonomisk ansvarlighed; solidaritet, fordi kommuner med mange penge og højt serviceniveau bidrager til, at de borgere, som hidtil har måttet leve med et lavere serviceniveau, kan få en forbedring; økonomisk ansvarlighed, fordi det ville føre Danmark direkte ud i økonomisk ulykke, hvis alle kommuner lagde sig på et fælles serviceniveau svarende til de dyreste kommuner.

Det har vi faktisk set før. Ved kommunalreformen i 1970 lagde de nye storkommuner sig på det dyreste serviceniveau, og de gamle kommuner tømte i øvrigt kommunekasserne, før de skulle lægges sammen med andre. Det førte til en eksplosion i de offentlige udgifter. Det var første skridt mod den økonomiske afgrund, som Danmark stod på kanten af i slutningen af 1970'erne.

Så er der mange, som ikke kan forstå, hvorfor vi ikke bare kan bruge af statens store overskud og så give kommunerne lidt flere penge. Det kan vi bl.a. ikke, fordi vi mangler arbejdskraft. Hvis nu alle kommuner ville løfte serviceniveauet til det dyreste niveau, så skulle de ud at søge personale på et arbejdsmarked, hvor der i forvejen er mangel på arbejdskraft.

Det ville være den direkte vej ud i økonomisk uføre, det ville være en gentagelse af 1970'ernes uansvarlige økonomiske politik, og lad mig sige det klart og tydeligt: Denne regering vil ikke gentage 1970'ernes økonomiske skandale. Aldrig har der været så mange penge til offentligt forbrug som næste år. At kræve endnu flere penge er uansvarlig overbudspolitik.

I det hele taget er den største udfordring i de kommende år, at der mangler arbejdskraft, først og fremmest fordi det er små årgange, der træder ind på arbejdsmarkedet og store årgange, der går på pension. F.eks. vil omkring 200.000 offentligt ansatte blive pensioneret over de næste 10 år. Det svarer til godt hver fjerde ansatte. Den største udfordring i de kommende år bliver derfor overhovedet at rekruttere et tilstrækkeligt antal sygeplejersker, pædagoger, lærere, social- og sundhedsassistenter osv.

De, der tror, at løsningen bare er at kræve flere penge og flere ansatte, mere af det samme, har slet ikke forstået den virkelige udfordring. Den virkelige udfordring er at sikre en offentlig service på et højt niveau i et samfund, hvor det kan blive svært at skaffe personale nok, ikke fordi politikerne skærer ned, men simpelt hen fordi der ikke er hænder nok på arbejdsmarkedet. Den virkelige udfordring er at skaffe mere kvalitet for pengene.

Det er derfor, regeringen har lanceret en kvalitetsreform, en reform, der sætter den enkelte borger i centrum, mennesket frem for systemet. Vi vil sikre et frit valg, så brugerne af velfærdsydelser kan vælge noget andet, hvis de ikke er tilfredse med det, de allerede får. Vi vil sætte klare mål for, hvad vi bør kunne forvente af den offentlige service, og vi vil sikre, at vi kan måle resultaterne af indsatsen, bl.a. ved at måle brugerne tilfredshed.

Kl. 12.35

Vi vil forstærke arbejdet med at udbrede de bedste resultater, så offentlige institutioner overalt får bedre muligheder for at lære af de bedste. Og vi vil inddrage den enkelte medarbejder og de lokale ledere aktivt i udvikling og fornyelse